

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Karla Kosteckého a soudců JUDr. Pavla Vacka a Mgr. Lucie Trejbalové v právní věci žalobce: **V. P.**, nar. XX, státní příslušnost U., t. č. pobytem XX, BB, proti žalovanému: **Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Liberec**, Nám. Dr. Beneše 584/24, 460 01 Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2010, č.j. CPUL-5624/ČJ-2010-0462KP-SV,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, služba cizinecké policie, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Liberec, ze dne 10. 7. 2010, č. j. CPUL-5624/ČJ-2010-0462KP-SV, s e z r u š u j e pro vady řízení a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Napadeným rozhodnutím žalovaný vyslovil, že se žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajišťuje za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy – Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob – uveřejněnou v Úředním věstníku Evropské unie dne 18. 12. 2007 pod č. L332/48. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný citoval ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že žalobce byl dne 10. 7. 2010 zajištěn podle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, za účelem ukončení pobytu na území České republiky. V průběhu provádění úkonů spojených s ukončením pobytu žalobce zde bylo zjištěno, že se žalobce na území České republiky zdržuje neoprávněně, nad rámec doby platnosti víza. Z tohoto důvodu bude neprodlené

podána žádost příslušným orgánům Ukrajiny o převzetí na základě dohody mezi vládou České republiky a Ukrajinou, a to dle Dohody mezi vládou České republiky a vládou Ukrajiny o předávání a přebírání osob na státních hranicích. Žalovaný dovodil, že je zde důvod pro zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy za účelem předání podle mezinárodní smlouvy. Žalovaný přitom vyšel z toho, že žalobce přicestoval dne 3. 4. 2006 s vízem na 90 dní. Poté mu bylo vydáno vízum k dlouhodobému pobytu s dobou platnosti od 7. 2. 2008 do 6. 2. 2010. Po dobu pobytu na území České republiky žalobce neměl problémy s policií, pracoval na stavbách, vydělal si přibližně 10.000,-Kč a tyto peníze použil na ubytování a stravu. Po celou dobu pobytu bydlel na různých adresách v okrese JnN., v současné době bydlí na adrese JnN, S.33 u přítelkyně. Žalovaný konstatoval, že po skončení platnosti víza dne 6. 2. 2010 žalobce z území České republiky nevycestoval, ani si nelegalizoval pobyt. Uvedl, že mu byl odcizen cestovní pas, ten mu byl navrácen v únoru 2010 v době, kdy již platnost víza skončila. Tuto skutečnost žalobce policii nenahlásil. Do současné doby z území České republiky nevycestoval, žádným zákonným způsobem si pobyt nelegalizoval a pobývá zde neoprávněně. Žalobce měl během svého pobytu dostatek času nahlásit odcizení cestovního dokladu a pobyt na území České republiky si zlegalizovat, proto žalovaný dospěl k závěru, že je možné z území České republiky vycestovat podle mezinárodní smlouvy mezi vládou České republiky a Ukrajinou o předávání a přebírání osob. Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z okolností případu dovodil existenci nebezpečí, že by žalobce závažným způsobem mohl narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo dále ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a vzhledem k tomu, že žalobce nesplňuje podmínky pro pobyt na území České republiky a k vycestování podle zákona o pobytu cizinců, existuje zde nebezpečí opakování tohoto jednání. Dále se žalovaný věnoval rozboru pojmu veřejný pořádek, konstatoval, že opakované úmyslné porušování právních norem je hodnoceno jako závažné narušování veřejného pořádku. Žalovaný uzavřel tím, že po zhodnocení všech okolností případu dospěl k závěru, že je dán důvod pro zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by zde žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

V žalobě se žalobce domáhal jednak vydání předběžného opatření (podepsaný soud o návrhu rozhodl usnesením dne 3. 8. 2010, č.j. 59 A 69/2010-25), jednak odůvodnil nutnost vyřídit věc přednostně. Uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a není řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. V tomto směru žalobce citoval rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2009, č.j. 57 Ca 105/2009-47 a další rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 11. 2009, č.j. 30 Ca 65/2009-43. Konkrétně žalobce namítal, že na území České republiky žije rodinným a soukromým životem s Renatou Kuklovou, trvale bytem Saskova 23, Jablonec nad Nisou, ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která je přednostně aplikovatelná podle čl. 10 Ústavy České republiky a čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Namítl, že v jeho případě bylo ignorováno, že s paní Renatou Kuklovou žije přes 4 roky ve společné domácnosti. Tvoří s ní rodinu ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobce k žalobě přiložil písemné vyjádření své přítelkyně. Namítal, že v rozhodnutí o zajištění zcela chybí úvahy žalovaného o tom, jak zajištění a předání žalobce zasáhne do jeho rodinných vazeb, které má v České republice. Žalovaný byl povinen tyto skutečnosti v řízení vážit. Žalobce odkázal na čl. 14 odst. 1 Dohody mezi Evropským společenstvím

a Ukrajinou o zpětném přebírání osob. Podle tohoto článku je třeba přednostně aplikovat ustanovení Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalovaný správní orgán zcela pominul hodnocení zásahu do rodinného života žalobce, jak mu to ukládá dohoda mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob. Žalobce je přesvědčen, že vzhledem k délce pobytu v České republice a vzhledem k tomu, že pouze zde má nejbližší rodinu, zajištění a předání na Ukrajinu znamená nepřiměřený zásah do rodinného života a odporuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Z tohoto důvodu nebylo použití readmisní dohody a tedy ani zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců možné. Žalobce zopakoval, že žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu se zásadami a principy činnosti správních orgánů a své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Neodůvodnil, proč u žalobce nedojde v případě předání na Ukrajinu k porušení mezinárodních závazků České republiky, zejména Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a samotné dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob a ústavního pořádku České republiky. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné a jsou tu důvody pro jeho zrušení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že vyšel z toho, že žalobce na území České republiky pobýval od 7. 2. 2008 do 6. 2. 2010 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažera. Od 7. 2. 2010 je zde neoprávněně bez platného víza k pobytu a svůj další pobyt zde si žalobce nelegalizoval. Pokud se žalobce odvolává na své soužití s občankou České republiky, když uvedl, že spolu žijí jako druh a družka po dobu více než 4 let, tuto skutečnost v rámci správního řízení nesdělil, do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 10. 7. 2010 pouze uvedl, že na území České republiky žije u přítelkyně v Jablonci nad Nisou. Nechtěl uvést její jméno ani bydliště s tím, že tuto osobu nebude zatahovat do řízení. Rovněž si při zajištění do záchytného zařízení nevyžádal vyrozumění příbuzné nebo jiné osoby. Žalovaný uvedl, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu k Ředitelství služby cizinecké policie v Praze. Uvedený nárok v žalobě žalovaný neuznával.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je podle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán s tím, že při přezkoumávání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud přitom vyšel z následujících rozhodných skutečností, které vyplynuly ze správního spisu předloženého žalovaným:

Dne 10. 7. 2010 byl žalobce kontrolován hlídkou policie, z cestovního dokladu bylo zjištěno, že zde pobývá bez platného víza a žalobce byl zajištěn podle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Z evidence policie bylo zjištěno, že žalobce měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt od 6. 2. 2008 do 6. 2. 2010. Od 7. 2. 2007 do 6. 2. 2008 byl hlášen na adrese v Jablonci nad Nisou, od 23. 1. 2008 na adrese v Nové Vsi nad Nisou.

Se žalobcem bylo dne 10. 7. 2010 zahájeno také řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. V rámci tohoto správního řízení se žalobce vyjádřil, uvedl, že přicestoval v roce 2006 přes Polsko s platným cestovním dokladem a vízem k pobytu. V roce 2008 dostal povolení k pobytu s platností do 6. 2. 2010. Po celou dobu pobytu zde pracoval na stavbách s výdělkem kolem 10.000,-Kč měsíčně, vydělané peníze utratil za stravu a ubytování, bydlel v Jablonci nad Nisou po různých adresách. V současné době bydlí v ulici Saskova v Jablonci nad Nisou u přítelkyně, kterou žalobce nechtěl uvést. Uvedl, že po skončení platnosti víza nevycestoval, protože mu byl odcizen pas a byl mu navrácen až po skončení platnosti víza. Ztrátu nenahlásil, nevěděl, jak si má vízum prodloužit, na cizineckou policii nešel. V České republice má práci, je tu spokojený, na Ukrajinu se vrátit nechce, s rodinou se přestal stýkat. Na dotaz žalovaného, zda má na území České republiky někoho ze své rodiny a je příbuzný občana Evropské unie, uvedl, že zde nikoho nemá, nemá žádné vazby a závazky vůči České republice není mu znám žádný důvod, proč by nemohl odcestovat zpět na Ukrajinu.

Žalobce byl téhož dne vyrozuměn o zajištění a poučen podle § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců s tím, že o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění policie neprodleně vyrozumí příbuzného s povoleným pobytem na území. Žalobce nechtěl vyrozumět žádnou příbuznou osobu ani konzulární úřad Ukrajiny.

Na základě těchto skutečností žalovaný rozhodl o zajištění žalobce za účelem jeho přidání podle mezinárodní smlouvy podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

V daném případě byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle mezinárodní smlouvy – Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob (dále jen „Dohoda“). Vůči žalobci byla použita jedna ze zákonem definovaných možností zajištění, které představuje mimořádný zásah do ústavně chráněného práva na osobní svobodu dle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v případech, kdy předání cizince nelze uskutečnit ve lhůtě 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě 72 hodin, policie vydá rozhodnutí o jeho zajištění a cizince umístí do zařízení. Rozhodnutí nabývá právní moci doručením nebo odmítnutím cizince rozhodnutí převzít. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od omezení osobní svobody.

Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců musí být vyhotoveno písemně; se žalobcem lze souhlasit potud, že i rozhodnutí o zajištění cizince musí obsahovat určité náležitosti a musí být rádně odůvodněno, byť ustanovení § 168 zákona o pobytu cizinců uvádí, že se na řízení podle cit. ustanovení nevztahuje správní řád (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3.

2010, č.j. 2 As 80/2009-69, ze dne 22. 7. 2010, č.j. 9 As 5/2010-74, www.nssoud.cz). Vydané správní rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců musí ve výroku obsahovat přesné označení žalobce, samotné rozhodnutí ve věci s uvedením přesných zákonných ustanovení a s uvedením konkrétní mezinárodní smlouvy o předání cizince. Z odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců pak musí být zřejmé, že se správní orgán při rozhodování o zajištění za účelem předání podle mezinárodní smlouvy zabýval splněním veškerých zákonných podmínek nutných pro aplikaci tohoto institutu. Při rozhodování o zajištění cizince dle § 129 odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců musí správní orgán zkoumat nejen naplnění zákonné podmínky neoprávněného vstupu nebo pobytu cizince na území České republiky a existenci mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství upravující vzájemné předávání a přebírání občanů svých států (readmisní dohody), ale také je jeho povinností zkoumat splnění všech podmínek dle příslušné readmisní dohody, tedy i samotnou otázku realizovatelnosti předání podle takové readmisní dohody. Tyto úvahy správního orgánu se musí odrazit v obsahu odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem předání podle readmisní dohody.

V souzeném případě dospěl soud k přesvědčení, že napadené rozhodnutí shora uvedené požadavky nesplňuje a je nepřezkoumatelné.

Pokud žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, neuváděl konkrétně, v čem nesrozumitelnost spatřuje. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se považuje rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti, nelze z něj seznat, o čem a jak bylo rozhodováno, výrok je vnitřně rozporný, případně je v rozporu s odůvodněním, není zřejmé, kdo byl účastníkem řízení a koho se rozhodnutí týká, apod. V tomto směru je třeba napadenému rozhodnutí vytknout, že jeho výrok, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle dohody, nekoresponduje část odůvodnění, v němž žalovaný dospěl k závěru, že zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je důvodné, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území závažným způsobem narušovat veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Z ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak bylo citováno shora, však žádné takové zákonné podmínky nevyplývají. Splnění těchto podmínek naopak vyžaduje zákon pro rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 124 zákona o pobytu cizinců, o tuto variantu zajištění však v případě žalobce dle výroku rozhodnutí nešlo. Soud by případně mohl tuto nadbytečnou část odůvodnění, která se míjí se samotným výrokem rozhodnutí, akceptovat v případě, kdy zbývající část rozhodnutí by zcela vyčerpávajícím způsobem odůvodnila splnění veškerých zákonných podmínek pro rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 129 odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců. To se však nestalo, jak soud vysvětlí následně. O tom, že v daném případě neměl žalovaný zcela jasno, o jaký případ zajištění cizince ve smyslu zákona o pobytu cizinců vlastně v případě žalobce jde, nasvědčuje také úřední záznam o vyrozumění o zajištění a poučení cizince č.j. CPUL-5624/ČJ-2010-0462KP-SV. V tomto poučení, které žalobci žalovaný správní orgán předal poté, co žalobce obdržel rozhodnutí o svém zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jej žalovaný poučil podle § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy v tom smyslu, že při zajištění za účelem správního vyhoštění policie neprodleně vyrozumívá příbuzného s povoleným pobytem na území případně také příslušnou konzulární misi nebo konzulární úřad, pokud o to cizinec požádá.

Ustanovení § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se přitom vztahuje k zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, nikoli k zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu podle § 129 zákona o pobytu cizinců.

Soud shledal důvodnou námitku žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalovaný sice v rozhodnutí uvedl konkrétní skutkové okolnosti ohledně příběhu žalobce, tedy popsal, kdy a jak žalobce na území České republiky vstoupil a v jakém období se žalobce na území České republiky nacházel a zda legálně či nelegálně a do rozhodnutí také zahrnul skutkové okolnosti, o kterých žalobce vypovídal dne 10. 7. 2010 do protokolu v rámci řízení o správním vyhoštění. Zjištěný skutkový stav však žalovaný vyhodnotil pouze z toho hlediska, že žalobce je na území České republiky od 7. 2. 2010 nelegálně, ačkoli měl dostatek času si svůj pobyt zde legalizovat. Podmínka neoprávněného pobytu cizince na území České republiky však není jedinou zákonnou podmínkou pro rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy dle § 129 odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Soud si na tomto místě dovolí ocitovat rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, č.j. 22 A 33/2010-35, v němž bylo uvedeno: „*Podepsaný krajský soud se plně ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Plzni prezentovaným v již několikrát odkazovaném rozsudku ze dne 21.12.2009 č.j. 57 Ca 105/2009-47 o tom, že mezinárodní smlouvy o předávání a přebírání osob obecně představují dohodu států o pravidlech vzájemného předávání a přebírání osob – občanů jednoho smluvního státu, kteří nesplňují platné podmínky pro pobyt na území druhého smluvního státu. Jakkoli je jejich smyslem nepochybně zjednodušit celý tento proces, žádaná smluvní strana je povinna svého občana převzít jen, jsou-li naplněny všechny mezinárodní smlouvou dojednané podmínky. Zajištění cizince podle § 129 ZPC je pak institutem směřujícím k realizaci předání a převzetí cizince podle mezinárodní smlouvy. Jedná se o natolik razantní zásah do jeho práv (garantovaných čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod č. 2/1993 Sb. na území České republiky každému bez ohledu na státní příslušnost), že k němu může dojít jen z důvodů zákonem (případně mezinárodní smlouvou – srov. čl. 10 Ústavy ČR č. 1/1993 Sb.) stanovených, přičemž tyto důvody tu musejí být již v prvním okamžiku takového zásahu. Dochází-li tedy v posuzovaném případě k zajištění cizince za účelem jeho vydání podle readmisní dohody, pak již v okamžiku jeho zajištění musí být najisto postaveno, že jsou naplněny veškeré podmínky readmisní dohody potřebné pro to, aby stát původu svého občana přijal. Jakkoli si je podepsaný soud vědom, že odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni byl napaden kasační stížností (u Nejvyššího správního soudu ČR vedeno pod sp. zn. 5 As 16/2010, o kasační stížnosti dosud nebylo rozhodnuto), konstatuje, že i Nejvyšší správní soud ČR již v rozsudku ze dne 31.3.2010 č.j. 2 As 80/2009-66 (dostupné na <http://www.nssoud.cz>) vyslovil, že logickým předpokladem zajištění cizince podle § 129 ZPC je, že jeho účel bude moci být naplněn; proto je třeba při rozhodování o zajištění brát v úvahu i podmínky převzetí cizince druhou smluvní stranou. Krajský soud se plně ztotožňuje s těmito závěry, když opačný výklad (že by k zákonnosti zajištění cizince postačoval neoprávněný pobyt na území České republiky a existence readmisní dohody se státem jeho původu, bez zkoumání naplnění podmínek readmise) považuje jednak za neústavní (pro rozpor s čl. 8 Listiny základních práv a svobod), jednak na nesouladný s mezinárodními závazky České republiky majícími přednost před zákonem (čl. 10 Ústavy ČR), které v tomto případě představuje ochrana práva na respektování soukromého života jakékoli lidské bytosti, ke které se Česká republika zavázala v čl. 8 odst. 1 ÚOLP.“*

Žalovaný se však naplněním podmínek předání žalobce podle Dohody vůbec v napadeném rozhodnutí nezabýval. Z rozhodnutí nelze seznat, jaké vůbec podmínky pro předání žalobce zpět na Ukrajinu dle Dohody jsou a zda byly v případě žalobce naplněny. Žalovaný navíc zcela nesprávně v odůvodnění, a to opakovaně, uvedl, že je možné převzetí žalobce na území Ukrajiny na základě Dohody mezi vládou České republiky a Ukrajinou o předávání a přebírání osob na státních hranicích. Toto konstatování je však zcela v rozporu s označením mezinárodní smlouvy ve výroku rozhodnutí, ve kterém žalovaný rozhodl o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob. Takový postup v případě rozhodnutí o zajištění žalobce, které je u státního příslušníka Ukrajiny zároveň svou povahou rozhodnutím o deportaci na území Ukrajiny, neboť je jedná o jediné správní rozhodnutí, které je před předáním cizince na Ukrajinu vydáváno (srov. čl. 2 Dohody, který stanoví dvě základní podmínky, a to nelegálnost pobytu a prokázání státní příslušnosti přesně stanoveným způsobem), považuje soud za nepřipustný. Žalobce může jediné v žalobě proti rozhodnutí o zajištění za účelem předání dle Dohody namítat nesplnění příslušných podmínek pro předání zpět na území Ukrajiny. Je proto nutné, aby z odůvodnění rozhodnutí vyplývalo, jaké vůbec podmínky podle readmisní dohody (v daném případě Dohody) jsou, že se s nimi žalovaný řádně zabýval a jak v jejich světle posoudil konkrétní zjištěné skutečnosti. Pokud tak neučiní, je obrana cizince proti deportaci notně ztížena.

Jak již bylo uvedeno shora, součástí rozhodnutí o zajištění cizince za účelem předání dle příslušné readmisní dohody musí být také posouzení samotné realizovatelnosti předání cizince. V tomto směru žalovaný pouze uvedl, že vycestování žalobce z území České republiky je možné podle mezinárodní smlouvou mezi Českou republikou a Ukrajinou. Tento závěr žalovaného je však zcela nepodložený, žalovaný neuvedl, na základě jakých konkrétních skutečností k tomuto konstatování dospěl a opět nesprávně uvedl označení mezinárodní smlouvy.

Podle čl. 14 odst. 1 Dohody nejsou touto dohodou dotčena práva, povinnosti a odpovědnost Společenství, členských států (tedy i České republiky) a Ukrajiny vyplývající z mezinárodního práva, a zejména z jakékoliv použitelné mezinárodní úmluvy nebo smlouvy, jejichž jsou stranami, včetně úmluv a smluv uvedených v preambuli. Z uvedeného vyplývá, že správní orgán rozhodující o zajištění žalobce za účelem jeho předání na Ukrajinu musí vzít v potaz i cit. čl. 14 Dohody a vypořádat se s tím, zda je předání žalobce na Ukrajinu vůbec realizovatelné či je vyloučeno z toho důvodu, že by znamenalo dotčení práv žalobce či povinností a odpovědností České republiky plynoucích z některé mezinárodní smlouvy či smlouvy, tedy včetně práv žalobce dle Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Právě porušení čl. 8 odst. 1, odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, spočívající v porušení práva na soukromý a rodinný život, žalobce v žalobě namítal. V tomto směru je napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné. Žalovaný rezignoval na požadavek vyplývající z čl. 14 Dohody a vůbec se reálnou možností realizace předání žalobce na Ukrajinu v intencích čl. 14 Dohody nezabýval a v tomto směru svoje rozhodnutí neodůvodnil. Tuto vadu rozhodnutí nemůže žalovaný následně napravit ve vyjádření k žalobě, kdy se alespoň pokusil poukázat na to, že žalobce se ke svému soukromému a rodinnému životu na území České republiky skoro nevyjádřil. Soud nemůže úvahu žalovaného, která v odůvodnění rozhodnutí absentovala, sám nahradit.

Soudu proto nezbylo než žalobě vyhovět a napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s.

V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. V dalším řízení bude na žalovaném, aby si ujasnil, zda jsou v případě žalobce naplněny zákonné podmínky pro jeho zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců či podle § 129 cit. zákona. Soud v tomto směru však připomíná, že zajištění cizince za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy dle § 129 zákona o pobytu cizinců představuje postup, který má přednost před zajištěním dle § 124 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č.j. 9 As 5/2010-74, www.nssoud.cz). Pokud žalovaný bude zvažovat rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 129 odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle Dohody, musí zvážit nejen naplnění podmínek dle zákonného ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců, ale též naplnění jednotlivých podmínek podle uvedené Dohody. Skutková zjištění a úvahy, které povedou žalovaného k právním závěrům, pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění případného rozhodnutí o zajištění, včetně posouzení a odůvodnění toho, zda předání podle Dohody nebude v případě žalobce znamenat neústavní zásah do práva na soukromý a rodinný život. Zde soud uvádí, že je nutné posoudit nejen zákonnost takového zásahu do práva na soukromý a rodinný život, ale také naplnění proporcionality takového zásahu ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Soud zcela ponechává hodnocení žalobcem uvedených skutečností týkajících se jeho případného soukromého a rodinného života z hlediska jejich věrohodnosti a důvodnosti na žalovaném.

Ve věci soud postupoval v souladu s § 51 odst. 1, § 76 odst. 1 s. ř. s. a rozhodoval bez jednání, neboť napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (žalobce ostatně s tímto postupem v žalobě souhlasil, žalovaný se ve stanovené lhůtě dle § 51 odst. 2 s. ř. s. nevyjádřil).

Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, ten byl osvobozen od soudních poplatků, žádné jiné náklady mu v řízení nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím **soudu podepsaného**.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., dle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 8. září 2010.

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
předseda senátu